

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 249/2013
23.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр.И.Ђ., због кривичног дела тешка крађа из чл. 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Т.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 6232/10 од 02.11.2011. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1955/12 од 04.09.2013. године, у седници већа одржаној 23.01.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. И.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 6232/10 од 02.11.2011. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1955/12 од 04.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 6232/10 од 02.11.2011. године и окр.И.Ђ. оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Истом пресудом оштећеној је делимично досуђен имовинскоправни захтев, па је окривљени обавезан да јој плати износ од 174.301,05 динара, са законском затезном каматом почев од 08.02.2008. године, док је у преосталом делу имовинскоправног захтева оштећена упућена на парницу.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужилаштва у Нишу и браниоца окривљеног, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 1955/12 од 04.09.2013. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адв.Т.К., поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, члана 439. тачка 3. ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати

првостепеном суду на поновно суђење или да обе пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужилаштву, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, чиме је на штету окривљеног повређен закон – члан 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. Према захтеву препознавање окривљеног од стране сведока С.М. није обављено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку које прописују начин препознавања нити је сачињен записник о препознавању, тако да исто није могло бити коришћено као доказ, нити је на таквом доказу пресуда могла бити заснована.

Врховни касациони суд је наводе захтева у овом делу испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано у захтеву указује да је правноснажна пресуда заснована на недозвољеном доказу – препознавању окривљеног од стране сведока С.М. и да је тиме повређен закон на штету окривљеног – члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП, односно члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Наиме, предочавање фотографија окривљеног сведоку С.М. од стране радника полиције, сведока М.М., није доказна радња препознавања лица у смислу члана 104. раније важећег ЗКП, па се законитост ове радње и не може оцењивати према наведеној одредби.

Као процесна радња, предочавање фотографије окривљеног (осумњиченог) лицу које може имати сазнања о физичком изгледу учиниоца кривичног дела, није забрањено ни искључено ни једном одредбом раније важећег ЗКП, а изван тога суд није везан ни ограничен посебним формалним доказним правилима (члан 18. раније важећег ЗКП).

Стога се ова радња у конкретном случају, ни изјашњење сведока С.М. поводом показане фотографије окр. И.Ђ. (да га је препознала на тој фотографији), које је саставни део њеног исказа датог у својству сведока током поступка, сами по себи не могу сматрати недозвољеним по закону. Самим тим ни законитост доказа – исказа сведока С.М. на коме се, између осталих, заснива утврђено чињенично стање, није доведена у питање наводима захтева за заштиту законитости о прихватању од стране суда доказа прибављеног супротно закону.

Друго је питање оцене суда о веродостојности исказа поменутог сведока, која не може бити законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па су ирелевантни наводи захтева браниоца окр. И.Ђ. у којима износи сопствену процену интелектуалних способности, нивоа схватања и могућности расуђивања сведока С.М.

Стога Врховни касациони суд, наводе захтева за заштиту законитости о учињеној повреди закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, оцењује неоснованим.

Бранилац окр. И.Ђ., као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, међутим, у образложењу захтева не указује конкретно у чему се наведене повреде састоје, односно које су законске одредбе повређене одлукама о одузимању имовинске користи и имовинскоправном захтеву.

Врховни касациони суд је, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости везан разложима (члан 485. став 1. у вези члана 4. ЗКП) делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву, како је то изричито прописано одредбом члана 489. став 1. ЗКП, што значи да суд, одлучујући о захтеву за заштиту законитости, уколико разлози и повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој повреди закона се ради.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.